

Els toros: punt i final

JUAN-JOSÉ LÓPEZ BURNIOL

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 20.12.09

Respecto però no comparteixo les raons dels abolicionistes. I crec, sense que això suposi desmerèixer-les, que no haurien aconseguit un suport popular tan ampli ni la presa en consideració parlamentària de la seva iniciativa si no hagués rebut l'impuls –en la meva opinió decisiva– d'aquell estat d'opinió procliu a marcar distàncies de tot allò que es consideri hispànic, que guanya terreny cada dia que passa a Catalunya. Per això fa temps vaig donar per perduda aquesta batalla i no he participat en el debat, encara que m'he manifestat sempre contrari a la prohibició dels toros, sostenint que és fals que es tracti d'una festa aliena a la tradició catalana (els toros són una festa mediterrània, ritualitzada –això sí– a partir del segle XVIII a la *Villa y Corte*, i als *cortijos*), i afegint que una tradició tan arrelada com aquesta mereix esvair-se en el seu cas per consumpció, sense afrontar-la a l'hora del seu ocàs amb un repudi formal.

I si avui –quan tot el peix ja està venut i s'ha iniciat el procés que porta a l'eradicació dels toros a Catalunya– torno sobre el tema és només per formular un prec als nostres legisladors. M'ha vingut al cap al recordar com s'acaba la novel·la *Quo Vadis*. Ho fa amb una carta de **Petroni** dirigida a **Neró**, en què –amb aquella veritat que resplendeix sempre a l'acostar-se la mort– l'artista s'acomia del dèspota dient-li –cito de memòria– aquestes frases o similars: «Enverina però no cantis, assassina però no ballis, martiritza però no toquis la cítara». Doncs bé, deixant al marge aquells diputats que votin per autèntica convicció proteccionista,

als quals respecto, el que jo els demanaria a la resta –sens dubte un grup nombrós– de legisladors catalans que per mandat legal ostenten la meva representació és que, quan arribi el moment de la decisió final, votin el que sens dubte pensen votar, però –sisplau– que no em donin explicacions altisonants del seu vot, que no em donin lliçons de moral i de civisme, que no em vulguin fer creure que la raó profunda de la seva decisió és el pensament abolicionista. No me'ls creuré. Sé de quin peu calcen.